

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 24.5.2011
COM(2011) 290 final

2011/0138 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de modificare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai
căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei
țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL GENERAL ȘI MOTIVELE PROPUNERII

În conformitate cu articolul 62 alineatul (2) litera (b) punctul (i) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 539/2001¹ al Consiliului de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe (denumită „lista negativă”) și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerați de această obligație (denumită „lista pozitivă”). Articolul 61 din Tratatul CE menționa listele respective printre măsurile de însoțire direct legate de libera circulație a persoanelor într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

Astfel, de la adoptarea sa, regulamentul a fost modificat de opt ori². Toate modificările recente ale regulamentului s-au axat pe revizuirea listei pozitive și a listei negative, anexate la regulament, ultimele având ca obiect transferul Taiwanului pe lista pozitivă și, de asemenea, rezultatul dialogurilor privind liberalizarea regimului de vize care s-a concretizat prin transferul celor două țări din Balcanii de Vest rămase pe lista negativă, Albania și Bosnia și Herțegovina, pe lista pozitivă privind vizele.

Pe parcursul ultimilor ani, s-au dovedit necesare și alte modificări tehnice ale textului regulamentului, de exemplu, consolidarea securității juridice, prin stabilirea unor dispoziții pentru reglementarea anumitor situații care nu au fost tratate încă de regulament, și adaptarea anumitor definiții, ca urmare a unor schimbări recente aduse de legislația secundară, de exemplu prin adoptarea Codului de vize [Regulamentul (CE) nr. 810/2009]³.

În plus, la zece ani de la integrarea acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene și de la instituirea politicii comune în materie de vize, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (a) din TFUE, sunt necesare progrese în vederea unei mai bune armonizări a politicii comune a UE în materie de vize în ceea ce privește anumite categorii enumerate la articolul 4 din regulament, care, până în prezent, făceau obiectul deciziei unilaterale a fiecărui stat membru.

În cele din urmă, având în vedere consecințele intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, sunt necesare modificări suplimentare, cum ar fi introducerea unei clauze de salvagardare și revizuirea mecanismului de reciprocitate.

1.1. Rezumatul acțiunii propuse

Prezenta modificare a regulamentului vizează:

---

¹ JO L 81, 21.3.2001, p. 1.

² Regulamentele (CE) nr. 2414/2001 din 7 decembrie 2001 (JO L 327, 12.12.2001, p.1), (CE) nr. 453/2003 din 6 martie 2003 (JO L 69 13.3.2003, p. 10), (CE) nr. 851/2005 din 2 iunie 2005 (JO L 141 4.6.2005, p. 3), (CE) nr. 1791/2006 din 20 noiembrie 2006 (JO L 363, 20.12.2006, p. 1), (CE) nr. 1932/2006 din 21 decembrie 2006 (JO L 405 30.12.2006, p. 23) și (CE) nr. 1244/2009 din 30 noiembrie 2009 (JO L 336, 18.12.2009, p. 1), (UE) nr. 1091/2010 din 24 noiembrie 2010 (JO L 329, 14.12.2010, p. 1) și (UE) nr. 1211/2010 din 15 decembrie 2010 (JO L 339 22.12.2010, p. 9) ale Consiliului.

³ JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

- introducerea unei clauze de salvagardare privind vizele, care să permită suspendarea rapidă și temporară a exonerării de obligația de a deține viză pentru o țară terță care figurează pe lista pozitivă, în cazul unei situații de urgență, atunci când este necesară o reacție promptă pentru soluționarea dificultăților cu care se confruntă statele membre;
- modificarea anumitor dispoziții, de exemplu, a mecanismului de reciprocitate, pentru a se asigura conformitatea deplină a acestora cu dispozițiile relevante din TFUE;
- asigurarea conformității cu Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize)⁴ aplicabil începând cu 5 aprilie 2010, prin prevederea, de exemplu, a unor definiții adecvate pentru șederea de scurtă durată și pentru viză;
- garantarea faptului că, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (a) din TFUE, regulamentul stabilește cu exactitate dacă un resortisant al unei țări terțe trebuie să facă obiectul obligației de a deține viză sau să fie exonerat de această obligație, oferind astfel securitate juridică, prin completarea normelor aplicabile refugiaților și apatrizilor în vederea clarificării regimului vizelor aplicabil persoanelor care își au reședința în Regatul Unit sau în Irlanda;
- realizarea de progrese în vederea unei armonizări depline a politicii comune în materie de vize prin introducerea unor reguli noi și mai bine armonizate cu privire la obligația de a deține viză sau la exonerarea de această obligație, aplicabile diferitelor categorii de resortisanți ai țărilor terțe;
- introducerea unor norme clare în ceea ce privește obligația de a deține viză/exonerarea de această obligație pentru titularii de permise de liberă trecere și de diferite pașapoarte eliberate de anumite entități care fac obiectul dispozițiilor dreptului internațional, dar care nu au statut de organizații internaționale interguvernamentale;
- adoptarea unor noi dispoziții pentru respectarea de către anumite state membre a obligațiilor care decurg din acordurile UE/internaționale anterioare care implică necesitatea de a face derogări de la normele comune în materie de vize;

2. ELEMENTELE PROPUNERII

2.1. Instituirea unei clauze de salvagardare pentru suspendarea liberalizării vizelor

Consiliul JAI din 8 noiembrie 2010 a adoptat exonerarea de obligația de a deține viză a resortisanților din Albania și Bosnia și Herțegovina, în ciuda reticenței anumitor state membre, cauzate de creșterea rapidă a cererilor de azil în unele state membre după liberalizarea vizelor pentru unele țări din Balcanii de Vest. Pentru a răspunde acestor îngrijorări, Comisia a făcut o declarație în vederea consolidării, în regim de urgență, a monitorizării ulterioare liberalizării vizelor în toate țările din Balcanii de Vest care au beneficiat de liberalizarea vizelor, și a afirmat, în special, că *în cazul unui aflus brusc de resortisanți din una sau mai multe țări terțe, inclusiv resortisanți din Balcanii de Vest, către unul sau mai multe state membre, Comisia poate propune unuia sau mai multor state membre adoptarea de către Consiliu a unor măsuri provizorii în beneficiul statului membru (statelor*

---

⁴ JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

membre) în cauză, în conformitate cu articolul 78 din tratat, precum și o suspendare de urgență a liberalizării vizelor.

Pe lângă declarația Comisiei, la sfârșitul lunii decembrie 2010, două state membre au transmis un document (doc. 18212/10 VISA 311 COMIX 842), în care au sugerat introducerea unei clauze de salvagardare în Regulamentul 539/2001, care conferă Comisiei competența de a decide cu privire la suspendarea temporară a exonerării de obligația de a deține viză, în conformitate cu o procedură a comitetelor, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

O clauză de salvagardare ar putea contribui, de asemenea, la păstrarea, în viitor, a integrității proceselor de liberalizare a vizelor și la consolidarea credibilității în rândul cetățenilor.

În plus, statele membre au acordat sprijin general acestei sugestii în SCIFA. Toate statele membre au convenit că o astfel de clauză de salvagardare ar oferi un cadru general pentru viitor, fără să facă referire la anumite țări terțe.

Clauza ar fi complementară, dar diferită de clauza de salvagardare din articolul 78 alineatul (3) din TFUE, și ar trebui aplicată doar ca o măsură temporară, în situații de urgență clar definite.

Clauza de salvagardare ar trebui să indice în mod clar că este vorba despre o suspendare a exonerării de obligația de a deține viză doar pentru o perioadă scurtă de timp, în regim de urgență și pe baza unor criterii bine definite și delimitate. Clauza ar putea fi aplicată doar în cazul unei situații de urgență, și anume în cazul în care există o schimbare bruscă a situației, de exemplu, atunci când cifrele relevante cresc brusc într-o perioadă de timp relativ scurtă, și în cazul în care este necesară o intervenție urgentă în materie de vize pentru a răspunde dificultăților întâmpinate de către statele membre afectate, precum și atunci când măsurile care urmează să se întemeieze pe articolul 78 alineatul (3) din TFUE nu ar constitui un răspuns adecvat sau suficient.

Pentru a putea reacționa rapid în situațiile de mai sus, în cadrul procedurii comitetelor, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011, ar putea fi adoptată o decizie de suspendare temporară a exonerării de obligația de a deține viză⁵, conferindu-se Comisiei competențe de punere în aplicare, în temeiul articolului 291 din TFUE.

Chiar și în cazul în care condițiile pentru activarea clauzei de salvagardare sunt clar definite, Comisia va trebui să evalueze situația și nu ar trebui să existe niciun automatism în urma notificărilor efectuate de către statele membre. Atunci când evaluează oportunitatea suspendării exonerării unei țări terțe de obligația de a deține viză, Comisia ia în considerare numărul de state membre vizate de apariția bruscă a oricăreia dintre situațiile enumerate în prezenta propunere și de impactul general al acestora asupra situației migrației în UE.

În conformitate cu normele privind comitologia prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 182/2011, în cadrul procedurii de examinare, Parlamentul European și Consiliul vor primi, în același timp cu membrii comitetelor, propunerea de decizie a Comisiei privind suspendarea exonerării uneia sau mai multor țări terțe de obligația de a deține viză, împreună cu alte documentele relevante, inclusiv, de exemplu, eventuale rapoarte ale FRONTEX și EASO și notificările inițiale efectuate de către statele membre.

---

⁵ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

Pentru suspendarea exonerării de obligația de a deține viză, aplicarea procedurii de examinare pare a fi adecvată. Comitetul emite un aviz cu majoritate calificată. Voturile membrilor sunt ponderate astfel cum este prevăzut în dispoziția relevantă a tratatului [articolul 238 alineatul (3) din TFUE]. În cazul în care comitetul emite un aviz favorabil, Comisia adoptă actul de punere în aplicare; în cazul contrar, Comisia nu adoptă actul de punere în aplicare.

Parlamentul European și Consiliul vor avea drept de control pentru a se asigura, în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, că Comisia nu își depășește competențele de executare.

Mai mult, în vederea asigurării transparenței, Comisia poate face schimb de opinii cu Parlamentul European, la cererea acestuia, în urma unei propuneri de suspendare temporară a exonerării uneia sau mai multor țări terțe de obligația de a deține viză.

Înainte de sfârșitul perioadei de suspendare temporară, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit, după caz, de o propunere de modificare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001, în conformitate cu procedura legislativă ordinară, în vederea transferării țării terțe pe lista negativă privind vizele. În acest caz, măsura de suspendare ar putea fi prelungită printr-o nouă decizie de punere în aplicare adoptată prin procedura comitetelor, pentru o perioadă de maximum nouă luni, lăsându-se Parlamentului European și Consiliului timp suficient pentru a respinge sau a adopta propunerea de modificare a listelor din Regulamentul (CE) nr. 539/2001.

2.2. Modificarea mecanismului de reciprocitate

În cursul unui exercițiu de codificare privind Regulamentul (CE) nr. 539/2001, grupul de lucru consultativ al experților juridici ai Comisiei, Consiliului și Parlamentului European a examinat temeiul juridic secundar stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 851/2005⁶. Articolul 1 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 539/2001, astfel cum a fost modificat, prevede următoarele: „în termen de nouăzeci de zile de la publicarea acestei notificări, Comisia, în consultare cu statul membru în cauză, raportează Consiliului. Raportul poate fi însoțit de o propunere care să prevadă reintroducerea temporară a obligației de a deține viză pentru resortisanții țării terțe în cauză. Comisia poate, de asemenea, prezenta această propunere după deliberările Consiliului cu privire la raportul său. *Consiliul hotărăște asupra acestei propuneri cu majoritate calificată în termen de trei luni*”.

Grupul consultativ al serviciilor juridice a considerat că dispoziția în cauză a stabilit un temei juridic secundar care nu este în mod vădit perimat și care trebuie, prin urmare, să fie reexaminat ținându-se cont de hotărârea Curții de Justiție din 6 mai 2008 în cauza C-133/06, în vederea fie a eliminării, fie a modificării acestuia.

Într-un domeniu în care se aplică procedura de codecizie nu este posibil, din punct de vedere juridic, să se prevadă în legislația secundară o procedură simplificată care să permită Consiliului să decidă asupra unei propuneri a Comisiei fără implicarea Parlamentului European.

Prin urmare, dispoziția respectivă este menținută însă este modificată, pe de o parte, prin precizarea faptului că raportul ar trebui să fie adresat și Parlamentului European și, pe de altă parte, prin menționarea în cadrul acesteia a rolului de colegislator al Parlamentului European.

---

⁶ JO L 141, 4.6.2005, p. 3.

Exercițiul de codificare va continua și va fi finalizat odată ce prezenta modificare este adoptată.

În acest context, ar trebui menționat că un stat membru a sugerat *modificarea actualului mecanism de reciprocitate* în scopul eficientizării acestuia. Potrivit acestei sugestii, Comisia ar fi obligată să prezinte o propunere, într-o perioadă foarte scurtă de timp, pentru o reintroducere temporară a obligației de a deține viză pentru resortisanții unei țări terțe care nu înlătură obligația de a deține viză, pentru un stat membru, în termen de cel mult 12 luni de la data introducerii acesteia.

Este important de subliniat că această modificare a mecanismului de reciprocitate ar încălca dreptul exclusiv de inițiativă al Comisiei și nu ar conduce neapărat la adoptarea măsurii de retorsiune propuse.

Mecanismul inițial de reciprocitate din Regulamentul (CE) nr. 539/2001 conținea deja un anumit automatism: notificarea cazurilor de nerez reciprocitate nu era obligatorie, statul membru în cauză având libertatea de a decide dacă notifică sau nu. Însă, în cazul în care notificarea avea loc, statele membre erau obligate să prevadă obligația de a deține viză pentru resortisanții țării terțe în cauză, cu titlu provizoriu și în mod automat, în 30 de zile de la notificare, cu excepția cazului în care Consiliul decisese altfel.

Acest automatism a fost considerat ca fiind punctul slab al mecanismului inițial de reciprocitate și, prin urmare, acesta a fost abandonat în 2005 ca fiind contraproductiv. Nu există nici un motiv să se creadă că acesta ar fi mai eficient în prezent.

Actualul mecanism de reciprocitate, astfel cum a fost modificat în 2005, este considerat a fi, în general, eficient, și numărul cazurilor de nerez reciprocitate a fost considerabil redus. Celelalte situații de nerez reciprocitate sunt, în principal, cazurile în care unele state membre sunt considerate de către țările terțe ca neîndeplinind criteriile obiective pentru exonerarea de obligația de a deține viză prevăzute de aceste țări terțe în legislația lor internă.

Atunci când este avută în vedere folosirea procedurii comitetelor în cazul în care se aplică clauza de salvagardare în situații de urgență caracterizate prin condiții bine definite (a se vedea, mai sus, punctul 2.3), în cazul în care se iau măsuri de retorsiune care constau în reintroducerea obligației de a deține viză pentru o țară terță, în caz de nerez reciprocitate, ar trebui să se țină seama de politica externă generală a Uniunii Europene cu țara terță în cauză, fără aplicarea vreunui automatism. Ar trebui să fie realizată o evaluare politică a oportunității unei astfel de măsuri.

Majoritatea statelor membre au atras atenția, de asemenea, asupra pericolului reintroducerii „automate” a obligației de a deține viză pentru cetățenii din țările terțe avându-se în vedere implicațiile de natură politică ale acesteia și au susținut, în schimb, o abordare personalizată și aplicarea de măsuri provizorii în alte domenii.

2.3. Definiție a vizei și a șederii de scurtă durată fără viză

Prezenta propunere aliniază definiția „vizei” cu definiția utilizată în Codul de vize. Astfel, o viză este o autorizație de tranzit pe teritoriul statelor membre sau pentru o ședere planificată pe teritoriul respectiv, cu o durată de maximum trei luni în cursul unei perioade de șase luni începând cu data primei intrări pe teritoriul statelor membre.

În sensul prezentului regulament, viza de tranzit aeroportuar este exclusă din această definiție, deoarece regimul de vize aplicat de către statele membre resortisanților țărilor terțe care tranzitează aeroporturile internaționale din statele membre este reglementat de Codul de vize și prevăzut în acesta.

Resortisanții țărilor terțe care figurează pe lista din anexa II sunt exonerați de obligația prevăzută la alineatul (1) pentru șederi pe teritoriul statelor membre cu o durată de maximum trei luni, în cursul unei perioade de șase luni.

Această definiție ia, de asemenea, în considerare implicațiile generate de interpretarea noțiunii de ședere de scurtă durată de trei luni pronunțată de Curtea Europeană de Justiție în cauza 241/05⁷.

2.4. Refugiați și apatrizi care își au reședința în Regatul Unit sau Irlanda

O modificare anterioară a Regulamentului (CE) nr. 539/2001, în 2006 [Regulamentul (CE) nr. 1932/2006], preconiza deja clarificarea situației refugiaților și apatrizilor prin adaptarea normelor aplicabile în materie de vize, făcându-se distincție între cei care își au reședința într-un stat membru și cei care își au reședința într-o țară terță.

Pe baza Protocolului privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Irlanda și Regatul Unit nu participă la adoptarea Regulamentului (CE) nr. 539/2001 și a modificărilor sale. Prin urmare, în Regulamentul (CE) nr. 539/2001, Regatul Unit și Irlanda nu sunt considerate a fi state membre. În consecință, dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1932/2006 referitoare la normele privind vizele pentru refugiați și apatrizi nu se aplică acestor persoane, atunci când acestea își au reședința în Regatul Unit sau în Irlanda.

Propunerea de față își propune să remedieze această situație nesatisfăcătoare prin includerea în regulament a unei dispoziții privind refugiații și apatrizii care își au reședința în Regatul Unit sau Irlanda.

Întrucât nu există o recunoaștere reciprocă a vizelor și nici echivalență între un permis de ședere și o viză în relația dintre, pe de o parte, Regatul Unit și Irlanda și, pe de altă parte, statele membre Schengen, regulamentul lasă statelor membre libertatea de a decide în mod individual cu privire la exonerarea de obligația de a deține viză sau cu privire la obligația de a deține viză pentru această categorie de persoane. Astfel de decizii naționale trebuie să fie notificate Comisiei în conformitate cu articolul 5 din regulament.

---

⁷ În cauza 241/05, Curtea Europeană de Justiție a hotărât că articolul 20 alineatul (1) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen se interpretează în sensul că termenul de „primă intrare” din dispoziția respectivă se referă, pe lângă prima intrare propriu-zisă pe teritoriul statelor contractante la acordul respectiv, la prima intrare în teritoriile respective care are loc după expirarea unei perioade de șase luni de la acea primă intrare și, de asemenea, la orice primă intrare efectuată după expirarea oricărei noi perioade de șase luni de la data unei prime intrări anterioare. Acest lucru – prin analogie – se aplică, de asemenea, șederilor pe baza unei vize.

O viză de scurtă ședere este o viză de călătorie valabilă pentru una sau mai multe intrări, cu condiția ca nici durată unei vizite fără întrerupere și nici durată totală a unor vizite succesive să nu depășească trei luni într-o perioadă de jumătate de an, de la data primei intrări. Străinii care nu sunt supuși obligației de a deține viză pot circula liber pe teritoriul statelor Schengen pe o perioadă de maximum trei luni în cursul perioadei de șase luni, calculată de la data primei intrări.

2.5. Armonizarea obligativității vizelor/exonerării pentru anumite categorii enumerate la articolul 4 alineatul (1)

Articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 539/2001 a prevăzut pentru statele membre posibilitatea de a exonera în mod individual diferite categorii de resortisanți ai țărilor terțe, aflate pe lista negativă de obligația de a deține viză, sau de a impune obligativitatea vizei pentru astfel de resortisanți din țările terțe aflate pe lista pozitivă.

Din punctul de vedere al Comisiei, la zece ani după integrarea acquis-ului Schengen în UE, a sosit momentul să se facă următorul pas spre o aplicare mai armonizată a politicii comune în materie de vize. Ar trebui să se depună eforturi pentru conformitatea deplină cu tratatul, prin crearea unei politici comune autentice în materie de vize. Din acest motiv, prezenta propunere are drept scop limitarea libertății statelor membre de a exonera de obligația de a deține viză sau de a impune obligativitatea vizelor pentru diferite categorii de persoane care intră sub incidența articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 539/2001, stabilind norme comune suplimentare privind obligativitatea vizelor pentru unele dintre aceste categorii. Cu toate acestea, propunerea ia, de asemenea, în considerare actualele diferențe considerabile între practicile statelor membre în cazul unor anumite categorii (precum titularii de pașapoarte diplomatice și de serviciu), prin menținerea posibilității oferite statelor membre de a continua, pentru moment, să decidă în mod individual cu privire la exonerarea de obligația de a deține viză sau cu privire la obligația de a deține viză, cu excepția cazurilor în care UE negociază acorduri privind exonerarea de obligația de a deține viză pentru aceste categorii cu anumite țări terțe.

2.5.1. O mai bună armonizare

Comisia încearcă să obțină în continuare progrese în vederea armonizării complete cu privire la categoriile menționate la articolul 4 alineatul (1), pentru care există deja o armonizare *de facto* sau o cvasiarmonizare.

Potrivit notificărilor furnizate până în prezent de statele membre, membrii *echipajului civil al aeronavelor* sunt exonerați de obligația de a deține viză de toate statele membre. În aceste condiții, menținerea posibilității oferite statelor membre de a decide liber cu privire la exonerarea acestei categorii nu se mai justifică.

În ceea ce privește *echipajul civil al navelor*, toate statele membre, cu excepția a două dintre ele, exonerează aceste persoane de obligația de a deține viză în cazul *permisului de coborâre la uscat*, în timp ce toate statele membre, cu excepția a două dintre ele, mențin obligația de a deține viză pentru *tranzit*. Această modificare va stabili, prin urmare, într-un mod general și armonizat, o exonerare de obligația de a deține viză pentru prima categorie și, respectiv, o obligație de a deține viză pentru a doua.

Doar un singur stat membru exonerează *echipajul și însoțitorii de bord din zborurile de urgență sau de salvare și alte persoane care furnizează ajutor în caz de dezastru sau accident* de obligația de a deține viză, prin urmare, acest regulament ar elimina această categorie.

2.5.2. Menținerea normelor

Pentru categoria *echipajului civil al navelor care navighează pe căile fluviale internaționale*, dispozițiile actuale sunt menținute întrucât notificările primite de la statele membre indică faptul că statele membre al căror teritoriu este traversat de Rin sau de Dunăre au practici

divergente în materie de exonerare de obligația de a deține viză aplicabilă acestei categorii. În plus, Comisia pentru navigația pe Rin (CCNR) legiferează în prezent cu privire la acest aspect și ar trebui să se țină cont de lucrările acesteia.

Această modificare nu ar afecta nici posibilitatea oferită în prezent statelor membre de a decide cu privire la exonerarea *titularilor de permise de liberă trecere eliberate de unele organizații interguvernamentale*.

2.5.3. *O nouă dispoziție referitoare la obligațiile care decurg din acordurile anterioare ale UE*

Anterior instituirii politicii comune a UE în materie de vize, Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia au încheiat acorduri internaționale cu țări terțe, cum ar fi acordurile de asociere, care abordează, *inter alia*, circulația persoanelor și a serviciilor și care ar putea avea un impact asupra obligativității vizelor impuse resortisanților țărilor terțe. Astfel de acorduri internaționale încheiate de Uniune primează în raport cu dispozițiile legislației secundare a UE, inclusiv cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001. În cazul în care astfel de acorduri internaționale conțin o așa-numită „clauză de *statu quo*”, aceasta ar putea implica, pentru anumite state membre, obligația de a deroga de la regulile politicii comune în materie de vize, în conformitate cu legislațiile și practicile lor respective aplicabile/în vigoare la data la care clauza de statu-quo a intrat în vigoare pentru aceste state.

Prin urmare, Comisia propune introducerea, la articolul 4, a unei dispoziții care să permită statelor membre să exonereze furnizorii de servicii de obligația de a deține viză, în măsura în care acest lucru este necesar pentru respectarea obligațiilor internaționale asumate de Comunitate înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001.

Prezenta propunere este conformă cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 19 februarie 2009 în cauza C-228/06, *Mehmet Soysal și Ibrahim Savatli*, în care Curtea a hotărât că „Articolul 41 alineatul (1) din protocolul adițional semnat la 23 noiembrie 1970 la Bruxelles și încheiat, aprobat și confirmat, în numele Comunității, prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972 trebuie interpretat în sensul că se opune instituirii, începând cu data intrării în vigoare a acestui protocol, a unei obligații de a deține viză pentru a li se permite unor resortisanți turci, precum reclamanții din acțiunea principală, să intre pe teritoriul unui stat membru cu scopul de a presta servicii pe acest teritoriu în numele unei întreprinderi stabilite în Turcia, în condițiile în care, la acea dată, nu era cerută o astfel de viză ”.

Articolul 41 din protocolul adițional prevede o clauză „de statu-quo” care stipulează că „părțile contractante se abțin să introducă în relațiile dintre ele orice noi restricții cu privire la libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii”. În prezent, Comisia nu cunoaște dacă și alte țări în afara Turciei beneficiază de o „clauză de *statu quo*” similară, stabilită printr-un acord internațional încheiat cu Uniunea.

Statele membre vizate de o astfel de derogare trebuie să notifice acest lucru Comisiei și celorlalte state membre.

2.5.4. *Procedura de exonerare a titularilor de pașapoarte diplomatice și de serviciu din țările terțe de obligația de a deține viză după abrogarea Regulamentului (CE) nr. 789/2001*⁸

Textul actual al articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 539/2001 se referă la procedura stabilită prin Regulamentul (CE) nr. 789/2001 care să fie urmată în cazul în care un stat membru decide să exoneraze titularii de pașapoarte diplomatice și/sau de serviciu dintr-o țară terță de obligația de a deține viză.

În temeiul Regulamentului (CE) 789/2001, statele membre care doresc să exoneraze titularii pașapoartelor diplomatice și de serviciu originari din țări terțe ai căror resortisanți fac obiectul unei consultări prealabile, ar fi trebuit să prezinte o inițiativă legislativă cu privire la care Consiliul să decidă cu majoritate calificată (din 2006).

În ceea ce privește titularii de astfel de pașapoarte eliberate de țări terțe, care nu fac obiectul consultării prealabile, Regulamentul (CE) nr. 789/2001 obliga statele membre să comunice Consiliului orice modificări ale normelor lor de acordare a vizelor (obligație sau exonerare).

Cu toate acestea, Regulamentul (CE) nr. 789/2001 a fost abrogat de Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Consiliului privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize)⁹. S-a considerat că, după abrogarea regulamentului menționat mai sus, cel mai adecvat este ca aceste aspecte „procedurale” ale deciziilor naționale privind obligația de a deține viză sau exonerarea de această obligație pentru titularii acestor pașapoarte, să fie reglementate, în cazul în care este necesar, în cadrul Regulamentului (CE) nr. 539/2001.

Astfel, în cadrul prezentei modificări, este necesar să se examineze dacă ar trebui să fie prevăzută o procedură decizională specifică în cazul în care un stat membru dorește să elimine obligația de a deține viză pentru titularii de pașapoarte diplomatice și de serviciu originari din țări terțe, care fac obiectul consultării prealabile.

Din punctul de vedere al Comisiei, nu este necesară instituirea, în această situație, a unui astfel de „mecanism specific de decizie comună”, atât din motive instituționale, cât și de fond.

În ceea ce privește aspectele instituționale:

După perioada de tranziție de cinci ani prevăzută de Tratatul de la Amsterdam pentru titlul IV din Tratatul CE și după intrarea în vigoare a noului Tratat privind funcționarea Uniunii Europene, nu mai este posibil, din punct de vedere juridic, să se stabilească o procedură decizională care să prevadă un drept de inițiativă în favoarea unui stat membru. Din punct de vedere instituțional, este chiar inacceptabil să se admită faptul că sugestia sau intenția unui stat membru (de a elimina obligația de a deține viză pentru titularii de pașapoarte diplomatice ai unei țări care fac obiectul consultării prealabile) ar putea presupune o obligație pentru Comisie în ceea ce privește exercitarea de către aceasta a dreptului său de inițiativă; Comisia nu poate fi obligată să prezinte o propunere.

În plus, în cazul în care ar fi stabilită o procedură de „decizie comună”, principiile și procedurile prevăzute de TFUE ar trebui să fie respectate (a se vedea mai sus punctul 2.2

---

⁸ JO L 116, 24.4.2001, p. 2.

⁹ JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

referitor la mecanismul de reciprocitate). Consiliul nu ar putea decide singur, o astfel de măsură ar trebui să fie adoptată în cadrul procedurii de codecizie cu Parlamentul European.

În ceea ce privește aspectele de fond:

Decizia de a cere o consultare prealabilă cu privire la cererile de viză depuse de către resortisanții unei anumite țări terțe (sau de anumite categorii dintre aceștia) este o decizie pur națională. Solidaritatea în cadrul Schengen presupune faptul că celelalte state membre trimit, într-adevăr, în mod sistematic, statului membru solicitant, pentru consultarea prealabilă, cererile de viză respective.

În principiu, decizia de a elimina obligația de a deține viză pentru titularii de pașapoarte diplomatice și de serviciu eliberate de țări care figurează pe lista negativă este, de asemenea, o decizie unilaterală a unui stat membru. În principiu, celelalte state membre nu sunt obligate să accepte astfel de măsuri: pe baza unei astfel de decizii, diplomații în cauză pot călători fără viză către statul membru respectiv, dar continuă să aibă nevoie să dețină o viză pentru a călători în celelalte state membre. Desigur, diplomații sunt prezenți în spațiul Schengen fără frontiere interne, ceea ce ar putea implica un anumit risc.

Cu toate acestea, trebuie reamintite următoarele elemente:

- în cazul în care unul sau mai multe state membre au exonerat titularii de pașapoarte diplomatice și de serviciu originari dintr-o anumită țară terță de obligația de a deține viză, înainte ca un alt stat membru să adauge această țară pe lista țărilor în cazul cărora se aplică consultarea prealabilă, exonerarea anterioară de obligația de a deține viză nu este deloc afectată și continuă să se aplice;
- chiar dacă, în cadrul unei proceduri de consultare prealabilă, un stat membru se opune eliberării unei vize pentru un solicitant, statul membru care prelucrează cererea de viză nu este obligat să refuze viza; acesta poate decide să elibereze o viză cu valabilitate teritorială limitată care permite astfel accesul numai pe propriul său teritoriu. Desigur, persoana este prezentă în spațiul Schengen fără frontiere interne, ceea ce - din nou - ar putea implica un anumit risc.

2.6. Clarificarea situației și stabilirea temeiului juridic al obligației de a deține viză sau al exonerării de obligația de a deține viză pentru alte entități care se supun dreptului internațional care eliberează membrilor lor pașapoarte diplomatice sau de serviciu sau permise de liberă trecere, dar care nu sunt organizații interguvernamentale

Există anumite entități care se supun dreptului internațional, care eliberează pașapoarte diplomatice și de serviciu sau permise de liberă trecere. Aceste entități nu sunt organizații interguvernamentale, prin urmare ele nu sunt acoperite, în prezent, de articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 539/2001. Pe de altă parte, acestea figurează în Tabelul documentelor de călătorie și statele membre au declarat dacă recunosc sau nu documentele de călătorie eliberate de aceste entități (de exemplu, Ordinul suveran al Cavalerilor de la Malta).

Este necesar ca aceste entități să fie, de asemenea, acoperite de Regulamentul (CE) nr. 539/2001, iar statele membre ar trebui să decidă și să notifice Comisiei, în conformitate cu articolul 5, dacă exonerează titularii documentelor de călătorie eliberate de aceste entități de obligația de a deține viză.

3. PRINCIPALELE ORGANIZAȚII CONSULTATE/PRINCIPALII EXPERȚI CONSULTAȚI

Statele membre au fost consultate.

4. EVALUAREA IMPACTULUI

Nu este necesară.

5. TEMEIUL JURIDIC

În perspectiva Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), prezenta propunere constituie o dezvoltare a politicii comune în materie de vize, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (a) din TFUE.

6. PRINCIPIILE PROPORȚIONALITĂȚII ȘI SUBSIDIARITĂȚII:

Regulamentul (CE) nr. 539/2001 enumeră țările terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe (lista negativă) și pe cele ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (lista pozitivă).

Decizia de a modifica aceste liste, de a transfera țări de pe lista negativă pe lista pozitivă sau invers, și, de asemenea, de a aduce alte modificări la regulament intră în competența exclusivă a Uniunii, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) litera (a) din TFUE. Acesta este un domeniu în cadrul căruia armonizarea totală reprezintă un obiectiv urmărit de mult timp, din motive evidente legate de eficiență.

7. ALEGEREA INSTRUMENTELOR

Regulamentul (CE) nr. 539/2001 urmează a fi modificat printr-un regulament.

8. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Modificarea propusă nu are implicații asupra bugetului UE.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de modificare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai
căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei
țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene¹⁰,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Prezentul regulament introduce o clauză de salvagardare privind vizele, care permite suspendarea rapidă și temporară a exonerării de obligația de a deține vize pentru o țară terță care figurează pe lista pozitivă, în cazul unei situații de urgență, atunci când este necesară o reacție promptă pentru soluționarea dificultăților cu care se confruntă unul sau mai multe state membre și ținând cont de impactul general al situației de urgență asupra Uniunii Europene în ansamblul său.
- (2) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a clauzei de salvagardare privind vizele, ar trebui conferite Comisiei competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie¹¹.
- (3) Mecanismul privind reciprocitatea, care trebuie pus în aplicare în cazul în care una dintre țările terțe menționate în anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 decide să impună resortisanților unuia sau mai multor state membre obligația de a deține viză, trebuie adaptat ținându-se cont de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și de jurisprudența Curții de Justiție privind temeiurile juridice secundare.
- (4) În vederea asigurării coerenței cu Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de instituire a unui Cod comunitar de vize

---

¹⁰ JO C [...], [...], p. [...].

¹¹ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

(Codul de vize)¹², prezentul regulament aliniază definiția vizei cu definiția din Codul vizelor.

- (5) Ar trebui realizate progrese suplimentare în vederea unei armonizări depline a politicii comune în materie de vize în ceea ce privește categoriile de exonerări pe care statele membre le pot acorda în temeiul articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 539/2001. În acest scop, prezentul regulament modifică articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 539/2001 în ceea ce privește aspectele pentru care există deja o armonizare *de facto* sau o cvasiarmonizare, pe baza practicilor convergente ale statelor membre.
- (6) Întrucât Regulamentul (CE) nr. 1932/2006 privind regimul vizelor aplicabil refugiaților și apatrizilor nu se aplică acestor persoane atunci când își au reședința pe teritoriul Regatului Unit sau al Irlandei, este necesar să se clarifice situația privind obligația de a deține viză impusă anumitor refugiați și apatrizi care își au reședința pe teritoriul Regatului Unit sau al Irlandei. Prezentul regulament lasă statelor membre libertatea de a decide cu privire la acordarea unei exonerări de obligația de a deține viză sau la impunerea unei obligații de a deține viză pentru această categorie de persoane. Aceste decizii naționale se notifică Comisiei.
- (7) Având în vedere anumite obligații care revin statelor membre în virtutea acordurilor internaționale încheiate de Comunitate înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001, care implică necesitatea de a deroga de la regulile comune privind vizele, prezentul regulament introduce o dispoziție prin se permite statelor membre să exonereze de obligația de a deține viză persoanele care prestează servicii pe timpul șederii lor, în măsura în care acest lucru este necesar pentru respectarea acestor obligații.
- (8) Prezentul regulament stabilește temeiul juridic pentru obligația de a deține viză sau pentru exonerarea de această obligație a titularilor de permise de liberă trecere sau de pașapoarte diplomatice sau de serviciu eliberate de anumite entități care se supun dreptului internațional, care nu sunt organizații internaționale interguvernamentale.
- (9) Prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a acquis-ului Schengen, în conformitate cu protocolul de integrare a acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, astfel cum este definit în Anexa A la Decizia 1999/435/CE¹³ a Consiliului din 20 mai 1999 privind definirea acquis-ului Schengen în scopul stabilirii, în conformitate cu dispozițiile relevante din Tratatul de instituire a Comunității Europene și Tratatul privind Uniunea Europeană, a temeiului juridic pentru fiecare din dispozițiile sau deciziile care constituie acquis-ul.
- (10) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen¹⁴, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1

---

¹² JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

¹³ JO L 176, 10.7.1999, p. 1.

¹⁴ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a acordului menționat¹⁵.

- (11) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen¹⁶ care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctele B și C din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului¹⁷
- (12) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein cu privire la aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, care intră sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia [xx/2011/UE] a Consiliului. FN [ref. la JO, adoptată la 7.3.11; nepublicată încă]¹⁸
- (13) Prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen¹⁹. În consecință, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei decizii, care nu este obligatorie pentru aceasta și nu i se aplică.
- (14) Prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen²⁰. În consecință, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei decizii care nu este obligatorie pentru aceasta și nu i se aplică,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 539/2001 se modifică după cum urmează:

- 1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:
  - (a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:
    - (i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

---

¹⁵ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

¹⁶ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

¹⁷ JO L 53, 27.2.2008, p. 1.

¹⁸ JO L ... ..

¹⁹ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

²⁰ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

„Resortisanții țărilor terțe care figurează pe lista din anexa II sunt exonerati de obligația prevăzută la alineatul (1) pentru șederi de cel mult trei luni în cursul unei perioade de șase luni de la data primei intrări pe teritoriul statelor membre.”

(ii) la al doilea paragraf se adaugă următoarele liniiuțe:

- „membrii echipajului civil al aeronavelor;
- membrii echipajului civil al navelor atunci când aceștia coboară pe uscat, care dețin un document de identitate de navigator eliberat în conformitate cu convențiile Organizației Internaționale a Muncii (nr. 108 din 1958 și nr. 185 din 2003) sau ale Convenției OIM de la Londra din 1965 (FAL) privind facilitarea traficului maritim internațional”.

(b) la alineatul (4), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

(c) „în termen de 90 de zile de la publicarea acestei notificări, Comisia, cu consultarea statului membru în cauză, transmite un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul poate fi însoțit de o propunere care să prevadă reintroducerea temporară a obligației de a deține viză pentru resortisanții țării terțe în cauză. Comisia poate, de asemenea, să prezinte această propunere după deliberările Parlamentului European și ale Consiliului cu privire la raportul său. Parlamentul European și Consiliul hotărăsc asupra acestei propuneri prin procedura legislativă ordinară”.

2. Se inserează următorul articol 1a:

„Articolul 1a – Clauza de salvagardare

1. Alineatele (2) și (5) ale prezentului articol se aplică în situația în care unul sau mai multe state membre se confruntă cu o situație de urgență caracterizată de apariția unuia din fenomenele următoare:

- (a) o creștere bruscă de cel puțin 50 %, într-o perioadă de șase luni, a numărului de resortisanți ai unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II, care s-au dovedit a fi în situație de ședere ilegală pe teritoriul statului membru în cauză, comparativ cu perioada anterioară de șase luni;
- (b) o creștere bruscă de cel puțin 50 %, într-o perioadă de șase luni, comparativ cu perioada anterioară de șase luni, a numărului de cereri de azil din partea resortisanților unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II, pentru care rata de recunoaștere a acestor cereri de azil a fost mai mică de 3 % în cursul perioadei anterioare de șase luni;
- (c) o creștere bruscă de cel puțin 50 %, într-o perioadă de șase luni, a numărului de cereri de readmisie respinse trimise de un stat membru unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II, pentru resortisanții proprii, comparativ cu perioada anterioară de șase luni.

2. Un stat membru care se confruntă cu oricare dintre situațiile de urgență descrise la alineatul (1) poate să notifice acest lucru Comisiei. Această notificare este motivată corespunzător și cuprinde date și statistici pertinente, precum și o explicație detaliată a măsurilor preliminare pe care statul membru în cauză le-a luat în vederea remedierii situației.

3. Comisia examinează notificarea ținând cont de numărul de state membre afectate de oricare dintre situațiile descrise la alineatul (1) și de impactul la nivel general al acestor creșteri asupra situației migrației în Uniune, astfel cum aceasta rezultă din datele furnizate de statele membre, precum și din rapoartele întocmite de FRONTEX și/sau de Biroul European de Sprijin pentru Azil, și, în trei luni de la primirea acestora, Comisia poate să adopte o decizie de punere în aplicare prin care să suspende, pentru o perioadă de șase luni, exonerarea de obligația de a deține viză pentru resortisanții originari din țara terță în cauză. Decizia de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 4a alineatul (2). Decizia de punere în aplicare stabilește data la care suspendarea exonerării de obligația de a deține viză produce efecte .

4. Înainte de expirarea perioadei de valabilitate a deciziei de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (3), Comisia, în colaborare cu statul membru (statele membre) în cauză, prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul poate fi însoțit de o propunere de modificare a prezentului regulament, în vederea transferării țării terțe în cauză în anexa I.

5. În cazul în care Comisia a propus o modificare a prezentului regulament în vederea transferării unei țări terțe în anexa I în temeiul alineatului (4), ea poate prelungi valabilitatea deciziei de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (3) cu o perioadă de maximum nouă luni. Decizia de prelungire a valabilității deciziei de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 4a alineatul (2).

3. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul prezentului regulament, prin «viză» se înțelege o autorizație eliberată de un stat membru în vederea tranzitării teritoriului statelor membre sau a șederii planificate pe teritoriul statelor membre cu o durată care să nu depășească trei luni în decursul unei perioade de șase luni cu începere de la data primei intrări pe teritoriul statelor membre”.

4. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Un stat membru poate prevedea excepții de la obligația de a deține viză, prevăzută la articolul 1 alineatul (1), sau de la exonerarea de obligația de a deține viză, prevăzută la articolul 1 alineatul (2), în ceea ce privește:

- (a) titularii de pașapoarte diplomatice, de serviciu/oficiale sau de pașapoarte speciale;
- (b) echipajul civil al navelor care navighează în apele internaționale;
- (c) titularii de permise de liberă trecere, de pașapoarte diplomatice și de serviciu eliberate de unele organizații internaționale interguvernamentale sau de alte entități supuse legislației internaționale, pentru funcționarii lor. ”

(b) la alineatul (2) se adaugă următoarea literă (d):

„(d) refugiații recunoscuți, apatrizii și alte persoane care nu dețin cetățenia niciunei țări și care își au reședința în Regatul Unit sau în Irlanda și sunt titulari ai unui document de călătorie eliberat de aceste state membre”.

(c) Se adaugă un nou alineat (4):

„În măsura impusă de aplicarea articolului 41 alineatul (1) din Protocolul adițional la Acordul de asociere între Turcia și CE, un stat membru poate prevedea excepții de la obligația de a deține viză prevăzută la articolul 1 alineatul (1), în ceea ce privește resortisanții turci care furnizează servicii pe durata șederii lor. ”

5. Se inserează următorul articol 4a:

„Articolul 4a

Procedura comitetelor

1. Comisia este asistată de un comitet. Este vorba de un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/ 2011.

2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011”.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, [...].

Pentru Parlamentul European

Președintele

Pentru Consiliu

Președintele